

i Forhold til de forskjellige Egnes, og ligelig i Forhold til de forskjellige Yderes Evne til at betale Skat. Man vil sige, at de communale Bestyrelser, som skulle opgive Folks Skatteevne, ville være partiske, ville ikke betragte sig som Statens, men som Communernes Embedsmænd. Man kan tænke sig som en Følge heraf, at de, om ikke overalt saa dog enkelte Steder, ville søge at sætte Communens Skatteindtægt lavere, end den virkelig bør være, fordi de føle sig som Repræsentanter for deres Commune og tillige staae som Mænd, der varetage deres egne Interesser. Man kan ganske vist rette denne Bebreidelse imod den antydede Ordning, men et andet Spørgsmaal er, om man dog ikke kan anvende Midler derimod, om man ikke kan bringe det dertil, at man med nogenlunde Nøiagtighed kunde repartere Krigsskatten over Landet. Jeg vil forudsætte, at dette kan skee, og gaaer man altsaa ud fra, at Ansættelserne ville have nogenlunde Nøiagtighed, troer jeg, at man, naar man sætter denne Fremgangsmaade i Parallel med, hvorledes det forelagte Lovudkast har truffet Skattehædernes Evne, vil komme til Anerkjendelse af, at man i den dog har Noget, som er nogenlunde passende til Forholdene, medens der i Lovudkastets Repartition mellem Amtene, mellem Communerne og mellem de enkelte Beboere ikke er det Allerringeste, hvorom vi med Grund kunne sige, at det er rigtigt. Naar jeg nu har antydet en sliq Maade, sthylder jeg ogsaa at sige, hvorledes jeg har tænkt mig, at man kunde forebygge den Omgang med Skatteansættelserne, som jeg forud har antydet. Der er ganske vist en Mængde Midler, som kunne anvendes derimod, men som et af dem, der efter min Mening fortrinsviis burde anvendes, er det, at man gjorde Communalbestyrelserne ansvarlige ligeoverfor Staten, at de fik at vide, at de virkelig vare Statens Embedsmænd. Jeg har tænkt mig — om det vil være practisk, skal jeg ganske henstille — at man f. Ex. fordrede af dem, at de med Lovens strengeste Ed skulde bekræfte, at de vilde efter al Evne søge at komme til Dphlysning om, hvad enhver enkelt Mand's Skatteevne var, og da ogsaa virkelig vilde opgive Skatteindtægten saaledes, som ret og retfærdigt var.

Jeg har forøvrigt tænkt mig, at man ikke skulde blive staaende ved Indtægtskatten, i Righed med hvad der f. Ex. for Kjøbenhavns Commune er bestemt. En saadan Lov vil i sin Udførelse være uretfærdig. Man skal nemlig ikke beskaffe Folk, fordi de have mange Børn, men det troer jeg kan blive Tilfældet her i Kjøbenhavn. Jeg har saaledes hørt, at en Underofficer er fritagen for at betale Skat, naar han ingen Børn har, medens han derimod, naar han har 6 Børn, skal betale Skat. Det er af det Slags Bestemmelser, som jeg troer aldrig vil finde Indpas i Folket. Jeg mener, at man maa rette sig efter Folks Leilighed og altsaa føle denne til Indkomsten. Som Indkomst betragter jeg Alt, hvad en Skattehæder har at leve af, at føde og klæde sig for; men have vi først opgjort den, maae vi ikke gaae ud fra, at ligestore Indtægter skulle svare ligestor Skat, thi det vil være galt og aldrig vinde Indpas hos Befolkningen. Man bør gaae ud fra, at naar en Skattehæder kun har sig selv at sørge for, maa han af en vis bestemt Indtægt, 400 Rd. f. Ex., kunne svare høiere Skat end en Anden, der med den samme Indtægt har en Familie at sørge for. Jeg tænker mig det altsaa saaledes ordnet, at det overlades til Communalbestyrelserne at tage disse Forhold med Hensyn til Leiligheden nærmere i Betragtning. Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig forlade denne Drøftelse af Sagen, idet jeg endnu engang tillader mig at henstille til de ærede Medlemmers Overveielse, om man ikke burde forlade den Veie, som det foreliggende Lovudkast antyder, og derimod gaae til en Bestatning af Indtægt og Leilighed.

Alberti: Dersom dette Lovudkast skal gennemføres, bliver det vistnok nødvendigt at følge de Grundregler, som ere givne i den nu gjældende Krigsskatslov. Dennes Gjennemførelse har været meget uønskelig, men de Erfaringer, som derved ere indvundne, ville upaatvivelig gjøre en gjentagen Opkrævning meget lempeligere og bidrage til, at de Grundsaetninger for Indkomstskatten, hvorpaa Loven er bygget, finde mere Anerkjendelse end hidtil. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de